

Werk

Titel: De Baron Von Münchhausen En Zijme Avonturen; De Baron Von Münchhausen En Zijme Zeldzame Avonturen

Autor: Raspe, Rudolf Erich

Verlag: Noothoven van Goor

Ort: Leiden

Jahr: 1870

Kollektion: bucherhaltung; itineraria

Gattung: Erzählung

Signatur: MÜNCHHAUSEN BIBL 3210

Werk Id: PPN806936614

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN806936614> | LOG_0013

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=806936614>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

met een' enkelen sprong op den rug van het paard wierp. Ik overrompelde het en zette het door deze onversaagdheid dadelijk mat, en mijne bekwaamheid in de paardrijdkunst stelde mij in staat, het te bedwingen en mak en gehoorzaam te maken. Ten einde de dames gerust te stellen, deed ik mijn beest door het venster in de zaal springen; maakte onderscheiden toeren in de pas, den draf en den galop en, ten besluite plaatste ik mij op de tafel, op welke ik de meest elegante evolutien der hoogere rijdschool ten uitvoer bragt, al hetwelk het gezelschap zeer vermaakte. Mijn beestje liet zich zoo goed besturen, dat het geen glas en geen theekopje brak. Deze geschiedenis bezorgde mij de genegenheid der dames en ook die van den graaf in zoo hooge mate, dat hij mij met zijne gewone heuschheid verzocht, dit jonge paard wel te willen aannemen, om mij tot de overwinning te voeren in den op handen zijnden veldtogt tegen de Turken, die stond geopend te worden onder het opperbevel van den graaf Münich.

VIERDE HOOFDSTUK.

Avonturen van den Baron von Münchhausen in den oorlog tegen de Turken.

Inderdaad, het zou moeilijk zijn geweest, mij een aangener geschenk, dan dit te geven; daar ik mij van

hetzelve zoo veel goeds voor den aanstaanden veldtogt beloofde en dat mij moest dienen om mijn meesterschap te bewijzen. Een paard, zoo leerzaam, zoo moedig, zoo vurig, — een lam en een bucephalus tevens, — moest mij de pligten van eenen soldaat herinneren en gelijktijdig de heldendaden door den jeugdigen Alexander, in zijne roemruchtige oorlogen, bedreven.

Het hoofddoel van onzen veldtogt was het herstel van de eer der Russische wapens, die eenigzins was gekrenkt geworden bij de Pruth, ten tijde van Czaar Peter. Wij bereikten ons doel na eenige wel hevige, doch roemrijke gevechten, welker gunstigen uitslag wij te danken hadden aan de talenten van den grooten generaal, welken ik hiervoren noemde.

De bescheidenheid verbiedt, den onderhoorigen zich de eer van groote wapenfeiten toe te eigenen; de roem derzelve moet gewoonlijk ten deel vallen aan de opperhoofden, hoe onbeduidend zij overigens mogen wezen; aan de koningen en koninginnen, die nooit kruit bebben geroken, ten zij bij het schijfschieten of het afsteken van een vuurwerk, en die nooit een leger in beweging hebben gezien, dan bij eene parade.

Derhalve maak ik geene aanspraak op het kleinste gedeelte van den roem, welken ons leger bij menig gevecht inoogste. Allen deden wij onzen pligt, een woord, hetwelk in den mond van eenen burger, van den soldaat, van een eerlijk man, eene veel ruimere beteekenis heeft, dan de heeren bierdrinkers zich inbeelden. Vermits ik toenmaals een corps hussaren commandeerde, werd mij de uitvoering opgedragen van verschillende ondernemingen, waarbij

men zich geheel en al verliet op mijne ondervinding en mijnen moed; doch, eerlijk gesproken, moet ik hier be-
tuigen, dat een groot gedeelte der door mij behaalde
voordeelen toekomt aan de dappere krijgsmakkers, welken
ik op den weg der overwinning voorging.

Op zekeren dag toen wij eenen uitval der Turken onder
de muren van Orckzakow afsloegen, was onze voorhoede
in een heet gevecht gewikkeld. Ik bezette eene post,
welke verre vooruit was geplaatst; eensklaps zag ik van
den kant der stad een' troep vijanden aanrukken, geheel
in eene wolk van stof gehuld, waardoor ik verhinderd
werd, zoowel den afstand als hun getal te begrooten. Mij
zelven in eene gelijke stofwolk te hullen, zou slechts eene
alledaagsche krijgslist zijn geweest en mij ook mijn doel
niet hebben doen bereiken. Ik deed mijne tirailleurs zich
regts en links verspreiden en een breed front formeren,
met aanbeveling, om daarbij voortdurend zooveel stof te
maken als hun mogelijk was. Wat mij betreft, ik reed
regtuit op den vijand aan, om mij te verzekeren, wat er
van de zaak was.

Ik bereikte den troep; hij hield aanvankelijk stand en
verweerde zich dapper tot op het oogenblik, toen mijne
tirailleurs aankwamen en zijne gelederen in wanorde brag-
ten. Wij verjoegen den vijand te eenenmale, rigtten een groot
bloedbad onder hem aan en dreven hem niet alleen weder
in de stad, maar zelfs door de stad, inwoege dat hij
door de tegenovergestelde poort de vlugt nam; eene uit-
komst, op welke wij niet hadden durven hopen.

Dewijl mijn lithauer buitengewoon vlug was, was ik
de eerste, die den vlugtelingen in den rug zat, en toen

en
e-
de
en

er
de
st,
an
eel
rd
lij
ne
oel
ch
n,
te
ed
er

en
ne
g-
oot
er
hij
it-

ik
en

ik zag, dat de vijand langs den naasten weg zich naar den anderen uitgang der stad spoedde, oordeelde ik het doelmatig, halt te maken op de markt en het rassemblement te doen blazen. Doch stelt u mijne verbazing voor, mijne heeren, toen ik noch trompetter, noch mijne hussaren om mij zag. Wat is er van hen geworden? vroeg ik mij zelve; zouden zij zich in de straten der stad hebben verspreid? Evenwel konden zij niet verre af zijn en konde het niet lang duren, of zij moesten mij hebben ingehaald.

Intusschen leidde ik mijnen lithauer naar de fontein, die in het midden der markt stond, ten einde hem te laten drinken. Hij begon toen op eene onbegrijpelijke wijze te drinken, of liever eene massa water in te zwelgen, zonder zijnen dorst te lesschen. Ik wist niet, waaraan dit toe te schrijven, doch spoedig werd de zaak mij duidelijk; want mij omwendende, om te zien, of mijne manschappen nog niet naderden, . . . wat denkt gij, mijne heeren, dat ik toen ontwaarde? Geheel de achterste helft van mijn paard was afwezig en netjes als met een mes afgesneden. Derhalve liep het water van achter weêr er uit, in dezelfde mate, waarin het van voren er in kwam, zonder dat het dier een druppel er van binnen hield. Hoe was dit toegegaan? Ik wist mij geen rekenschap er van te geven, toen eindelijk mijn hussaar van de tegenovergestelde zijde kwam aanrijden en, onder een' stroom van hartelijke gelukwenschingen en krachtige vloeken, mij het volgende rapporteerde. Terwijl ik mij, in 't wild, onder de vlugtelingen had geworpen en tegelijk met hen de stad inrende, had men plotselijk de valdeur der poort

neder gelaten, die zeer juist de achterhelft van mijn paard had afgesneden. Deze tweede helft van mijn dier was aanvankelijk te midden der vijanden gebleven en had groote verwoestingen onder hen aangerigt; voorts, dewijl zij de stad niet konde inkomen was zij naar eene weide in de nabijheid gegaan, wáár ik haar ongetwijfeld zou vinden. Dadelijk wendde ik den toom en de voorhelft van mijn paard bragt mij te viervoet naar het weiland. Tot mijne groote blijdschap vond ik er de achterhelft van mijn paard, die de gemakkelijkste sprongen maakte en haren tijd vrolijk verdreef met de jonge merries, die op het zachte gras rondliepen.

Alsnu ten volle overtuigd, dat de beide deelen van mijn paard nog volkomen leefden, deed ik onzen paardenarts roepen, die, zonder tijd te verliezen, ze weder te zamenvoegde door middel van de takken van laurierboomen, die zich in de nabijheid bevonden; de wond genas gelukkigerwijze zeer spoedig. Doch later gebeurde er iets, hetwelk alleen maar bij zulk een uitstekend paard mogelijk is. De takken schoten wortel in zijn lijf en vormden rondom mij als het ware een prieel, onder welks bedekking ik menige schitterende daad ten uitvoer bragt.

Ik moet hier nog melding maken van een klein ongemak, hetwelk uit deze roemrijke affaire voor mij voortvloeide. Door dagen en nachten lang, zonder ophouden, met geweld en zonder genade op den vijand te hebben ingesabeld, had, nadat de overgebleven Turken reeds een' geruimen tijd verdwenen waren, mijn arm nog altijd de beweging van sabelen en neersabelen behouden. Gij begrijpt ligtelijk, mijne heeren, het gevaar, hetwelk daaruit voor

mij zelven en voor anderen en ook voor de mij omringende voorwerpen moest voortvloeijen. Mijne vrouw en kinderen durfden mij niet naderen, er was geen denken aan huisselijk of vertrouwelijk verkeer; binnen weinige dagen waren tafel- en thee-serviezen, flesschen en glazen allen stukgeslagen, zoo dat ik genoodzaakt was, mij een sterk verband te doen aanleggen en mijnen arm gedurende meer dan acht dagen in eenen sjerp te dragen, even als of ik hem had gebroken.

Wanneer iemand een paard als mijnen lithauer durft berijden, dan zult gij, mijne heeren, hem ook in staat achten tot het volbrengen van eene andere daad, die bij den eersten oogopslag kan schijnen aan het fabelachtige te grenzen. Wij belegerden eene stad, wier naam mij is ontgaan, en het was voor den veldmaarschalk van het hoogste belang, te weten, wat in dezelve voorviel. Er was geene mogelijkheid, er binnen te komen; want men zou door de sterk bezette voorposten, de hoofdwacht, de buitenwerken hebben moeten heensluipen, en niemand durfde zich belasten met zulk eene gewaagde onderneming. Misschien een weinig te veel vertrouwende op mijnen moed en meêgesleept door mijnen ijver, plaatste ik mij naast een van onze grootste kanonnen en op het oogenblik, toen het schot viel, wierp ik mij op den kogel, even als op een paard, met het doel, om langs dezen weg binnen de stad te geraken. Maar ter halver weg gekomen begon ik na te denken. Het is, — zeide ik bij mij zelven, — gemakkelijk, er in te komen; maar hoe er weêr uit te komen. Wat zal er gebeuren, als ik eenmaal in de stad ben? Men zal mij behandelen als een' spion en mij aan den

eersten boom den besten ophangen. Dit is geen einde eenen Münchhausen waardig!

Toen ik dit alles en nog menige andere bedenking mij had voorgehouden, zag ik eenen kogel, welke uit de vijandelijke vesting op ons kamp was afgeschoten en die zijnen weg op eenigen passen afstands van mij vervolgde; ik bedacht mij niet langer, maar sprong met eenen linkschen zwaai op denzelfen over en kwam zoo in een' oogwenk weder in het midden mijner kameraden terug, wel is waar zonder mijn doel te hebben bereikt, doch althans gezond en behouden.

Was ik afgerigt en vlug in het voltigeren, mijn wakker paard was het niet minder. Heggen noch greppels hielden hem terug; hij ging altijd regtuit, wat hem ook in den weg kwam. Op een' zekeren dag liep eene haas, welke ik vervolgde, dwars over den grooten weg en in hetzelfde oogenblik scheidde een rijtuig, waarin zich twee beeldschoone dames bevonden, mij van het wild. Mijn paard vloog zoo snel en luchtig dwars door het rijtuig, waarvan de glazen waren neêrgelaten, dat ik naauwelijks den tijd had, mijn hoed af te nemen en verschooning te vragen voor mijne groote vrijpostigheid.

Een' andermaal wilde ik over eene poel springen, doch bemerkte, toen ik op de helft was gekomen, dat hij veel wijder was, dan ik had berekend. Derhalve maakte ik dadelijk links om te midden van mijne vaart en kwam weder op den oever, welken ik verlaten had, ten einde een' grooteren loop te nemen. Doch ook dezen keer had ik mij misrekend en ik viel tot aan mijn hals toe in het water en zou ongetwijfeld zijn omgekomen, indien ik

niet door de kracht van mijnen arm, mij zelven en mijn paard, wat ik vast tusschen de kniën klemde, bij mijn eigen staart in de hoogte tot boven het water had opgeheven, zoo dat mijn paard zijnen sprong kon hervatten en wij behouden en wel aan den anderen oever op het droog kwamen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Avonturen van den Baron von Münchhausen gedurende
zijn gevangenschap bij de Turken.

HIJ KEERT NAAR ZIJN VADERLAND TERUG.

Ondanks mijnen moed, ondanks de snelheid, vaardigheid en buigzaamheid van mijn paard, slaagde ik, in den oorlog tegen de Turken, niet altijd even gelukkig in hetgeen ik ondernam. Zelfs had ik, door de menigte overmand, het ongeluk, gevangen te worden genomen en hetgeen nog treuriger, doch bij dat volk gebruikelijk is, als slaaf te worden verkocht.

In dezen staat van vernedering werd ik belast met een werk, hetwelk minder zwaar, dan zonderling was; minder onteerend, dan onverdragelijk. Mij werd opgedragen, iederen morgen de bijen van den sultan naar het veld te drijven, ze den ganschen dag te bewaken en des avonds